

ladt Dampskibe at kaste Afse. og Slagger ud i Havnen; en saadan kan vistnok gjælde for de fleste Havne, men der er nogle Havne, hvor Dampskibene have Lov til at løbe ind med Ild under Rjedlen, medens der er andre, hvor de ikke have Lov dertil. I det Hele taget ere disse Bestemmelser af en saa særegen Beskaffenhed, at det vilde være overordentlig vanskeligt at fremstille nogle, der kunne gjælde for alle Havne. Naar nu den høitærede Minister har — hvad der fremgaar af Motiverne — Meget imod, at den Bestemmelse, som staar i den første Del af Loven, bliver staaende — Noget, hvori jeg kan give den høitærede Minister Ret — og naar det udtrykkelig hedder i Motiverne, at der deri indeholdes en Henvisning til, at der vil udfomme en Lov, som indeholder almindelige reglementariske Bestemmelser for Benyttelsen af Havne, ser jeg ikke ret, dersom det Lovforslag, som nu er forelagt, bliver vedtaget, om den nævnte Bestemmelse i den foreløbige Lov derved er hævet. Det Lyfte, om jeg maa kalde det saa, som den ærede Indenrigsminister en Gang har givet om at lade emanere almindelige reglementariske Bestemmelser for Benyttelsen af Havne, vil, forekommer det mig, lige fuldt blive staaende, hvis det Lovforslag, der nu er forelagt, bliver ophævet til Lov. Jeg vil derfor henstille til den ærede Minister, om det ikke vilde være rigtigt i Slutningen af det nu forelagte Lovforslag at anføre, at den provisoriske Lov af 10de April 1874 er hævet.

Indenrigsministeren: Jeg skal strax tillade mig at svare det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, at dette vilde jeg anse for ganske uforøndt; thi i Følge Bestemmelsen i Grundlovens § 25, som omhandler provisoriske Love, er Reglen den, at en saadan foreløbig Lov strax skal forelægges den følgende Rigsdag, og for saa vidt den ikke vedtages af Rigsdagen i den Skikkelse, hvori den er bleven udfærdiget af Regjeringen, er den ikke mere Lov. Det vilde altsaa være fuldstændig overflødig i denne Lov at give en saadan Bestemmelse. Den foreløbige Lov bortfalder, naar den ikke vedtages i samme Skikkelse af Rigsdagen, og det er jo med Hensyn til denne endog Tilfældet, at Regjeringen end ikke ønsker, at Rigsdagen skal vedtage den, saaledes som Regjeringen har udfærdiget den. Naar den blev udfærdiget af Regjeringen i den Skikkelse, som den har, er Grunden dertil den, at Regjeringen fandt sig bunden ved de Forhandlinger, den havde ført med Rigsdagens Afdelinger, og ikke vilde fravige disse, men

blev staaende paa det Stadium, som Forhandlingerne den Gang førte til, idet den derved kunde naae det Diemed, som var tilfjettet. Dette Diemed var, at man skulde være i Stand til ved tilstrækkelige Bøder at fikke Overholdelsen af de reglementariske Bestemmelser, som man mente være nødvendige for at udgaa Brandfare ved Afladningen og Udloosningen af Petroleum. Naar det ærede Medlem (Bajer), der i Dvrigt med Velvillie omtalte Forslaget, som det foreligger, fremhævede, at i den foreløbige Lov var det udtalt, at det maatte anses for „paatrængende nødvendigt“, medens Grundloven bruger Udtrykket „særdeles paatrængende“, tror jeg dog at maatte henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at Grundlovens Regel er den, at i særdeles paatrængende Tilfælde kan Kongen give saadanne Love. Der behøves altsaa i selve Loven aldeles ikke nogen som helst Udtalelse om, hvor vidt man anser et saadant Tilfælde for paatrængende nødvendigt; det, at Loven er udfommen som foreløbig, er en tilstrækkelig Erkjendelse fra Regjeringens Side af, at den anser Tilfældet for paatrængende og særdeles paatrængende, thi Grundloven tillader kun i dette Tilfælde en saadan Lovs Fremkomst. Hvis altsaa en foreløbig Lov udstedes, har Regjeringen under sit Ansvar erklæret, at den anser Tilfældet for særdeles paatrængende, og at man altsaa i Lovens Intimation benytter et Udtryk som det nærværende, er Noget, der kun har stilistisk Betydning, thi Grundloven kræver ikke, at der i selve den provisoriske Lovs Text skal staa „særdeles paatrængende“; netop det, at Regjeringen udsteder en provisorisk Lov, er en Erklæring fra dens Side om, at den anser Tilfældet for særdeles paatrængende. Jeg nævner dette, for ganske at klare det Standpunkt, hvorpaa jeg anser det for rigtigt at stille sig med Hensyn til det Udtryk, som er brugt i Intimationen til Loven. Det Spørgsmaal stod i forrige Samling det høitærede Thing eller i alt Fald en Del deraf Regjeringen imellem, om man ved en saadan almindelig Lov skulde give Bestemmelser, som omfattede samtlige Havne. Det ærede Medlem, som først havde Ordet, udtalte sig for en saadan Ordning, navnlig af praktiske Grunde. Jeg tror nu, at, naar man ser dette fra det vistnok ene rigtige Standpunkt, det rent Praktiske, vilde det ikke være ret forstandigt at give en saadan Lov, thi vel kan der, som det ærede Medlem meget rigtigt bemærkede, i en saadan Lov indeholdes en Del Bestemmelser, der kunne være fælles for alle Havne, men der maatte være en hel Del andre Bestemmelser, som paa Grund af de særlige